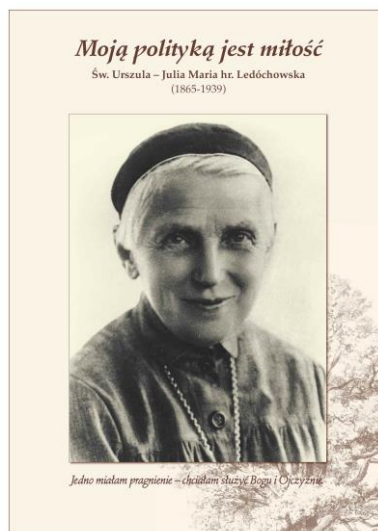

M

Św. Urszula – Julia Maria hr. Ledóchowska (1865-1939)

Moją polityką jest miłość

Wystawa planszowa pt. „Moją polityką jest miłość. Św. Urszula – Julia Maria hr. Ledóchowska (1865-1939)” przygotowana została przez Muzeum Historyczne m.st. Warszawy i Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego. Pretekstem do zorganizowania wystawy stało się podjęcie przez Senat RP 5 marca 2009 r. uchwały „w sprawie uczczenia 70. rocznicy śmierci św. Urszuli Ledóchowskiej i uznania jej za wzór patriotki”.

Wystawa została zbudowana wokół wypowiedzi Jana Pawła II o św. Urszuli, z szerokim uwzględnieniem myśli patriotyczno-społecznych Świętej i szczegółowym kalendarium, uwypuklającym jej wszechstronną działalność, poświęconą – jak stwierdził Senat – „Bogu, Ojczyźnie i człowiekowi”. Wykorzystano bogaty materiał ilustracyjny i archiwalny z zasobów sióstr urszulanek SJK. Scenariusz wystawy: Barbara Moszczyńska i s. Małgorzata Krupecka. Projekt i wykonanie: Dorota Kanałek i Krzysztof Burnatowicz.

*

Św. Urszula – hr. Julia Ledóchowska (1865-1939) urodziła się w Austrii, w rodzinie emigranckiej: polskiej po ojcu i szwajcarsko-niemieckiej po matce. W krakowskim klasztorze sióstr urszulanek, dokąd wstąpiła mając 21 lat, podjęła się kształcenia i wychowywania polskich dziewcząt. W 1907 r. wyjechała na placówkę misyjną do Petersburga, aby zająć się pracą wychowawczą wśród młodzieży polskiej w Imperium Rosyjskim.

Wydalona z Rosji po wybuchu I wojny światowej, przeżyła lata 1914-1920 jako emigrantka w krajach skandynawskich, poświęcając się działalności patriotycznej, pedagogicznej i apostołskiej. Na zaproszenie H. Sienkiewicza podjęła współpracę z kierowanym przez niego Komitetem Pomocy Ofiarom Wojny w Polsce i wygłosiła w Szwecji, Danii i Norwegii ok. osiemdziesięciu odczytów w sześciu językach, prezentując dzieje narodu polskiego, literatury polskiej i sztuki. Pisała artykuły w tamtejszej prasie, spotykała się z wybitnymi osobistościami ze świata nauki, polityki, religii, promując kwestię niepodległości Polski oraz akcję niesienia krajowi podczas wojny pomocy moralnej i humanitarnej.

W sposób godny naśladowania umiała zainteresować sprawami Polski nawet bardzo znane postaci z życia publicznego, ze skandynawskimi dworami królewskimi i środowiskiem dyplomatycznym włącznie. Była entuzjastką promowania w Europie polskiej kultury poprzez specjalistyczne wydawnictwa, prezentujące dorobek Polski w językach krajów zachodnich. Imponującym dokonaniem w tym zakresie było dzieło *Polonica*, wydane z jej inicjatywy w trzech językach skandynawskich w 1917 r., zawierające teksty o historii, literaturze i sztuce polskiej pióra cenionych wówczas autorów skandynawskich.

W 1920 r. powróciła do odrodzonej Ojczyzny, zyskała aprobatę Kościoła dla założonego przez nią Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, zwanych popularnie szarymi urszulankami, i wraz z siostrami rozpoczęła różnorodną działalność w szeroko pojętej dziedzinie nauczania i wychowania – ze szczególnym uwzględnieniem środowisk najuboższych i najbardziej potrzebujących. Starła się docierać

